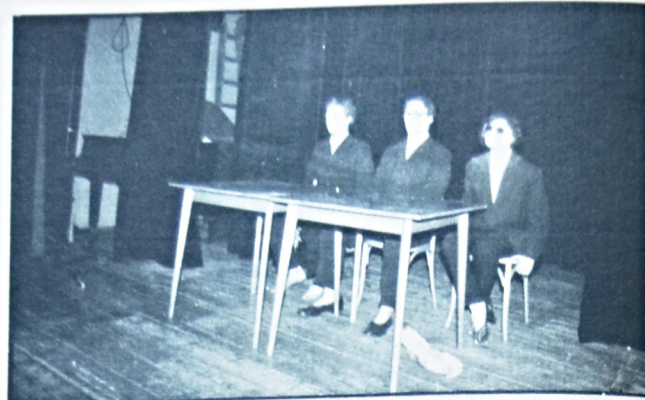

Šrámkův Písek

Budeme se loučit na dva roky, a tak dovolte pár slov. Je obecně známo a na mnoha případech doloženo, že prostředí pro jakékoliv lidské konání silně ovlivňuje jeho průběh a přímo se podílí na jeho úspěchu či neúspěchu. Prostředí může uklidňovat i provokovat, ubíjet i inspirovat tvůrčí schopnosti člověka i jím vytvářených kolektivů. Snad nikde jinde jsem si všechny tyto skutečnosti tak silně neuvědomoval jako v Písku. Ve městě, které pravděpodobně spíše šťastnou shodou okolností, než cílevědomou snahou slavných urbanistů, bylo malebně zasazeno uprostřed lesů do půvabného údolí řeky Otavy. Ve městě, kde na každém kroku potkáš stopy minulosti a působnosti mnoha slavných a známých osobností. Kde celé generace, včetně té současné, přispívají k tomu, aby prostředí města, a jeho nejbližšího okolí bylo po mnoha stránkách inspirativní. Každý z nás si uvědomí teprve po letech, jak silně působí Písek na chuť a touhu se v jeho prostředí pravidelně scházet, jak se mnohá místa a zákoutí a s tím spojené děje stávají součástí našeho vnitřního světa.

Mělo by být vždy snahou nás, účastníků Šrámkova Písku, aby naše konání a jednání, celé naše bytí v této zvláštní pospolitosti mladých lidí nesedících za pécí, odpovídalo prostředí a atmosféře místa. Abychom i po jeho opuštění byli schopni vnímat prostou poezii každého dne, ten prapůvodní smysl života, který je zde, i když se často zdá, že není.

Tedy ještě jednou Písku díky a nashledanou za dva roky.

I. P.

